

TO
KVŮLI
MNĚ

!!!

se máma sloví

edika.

To kvůli mně

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

edika.

Martina Drijverová
To kvůli mně – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Martina Drijverová

To kvůli mně

EDIKA

Černé slzy

KAPITOLA JEDNA

Všechno se mi rozpadlo na kousky.
I lidi teď tak vidím.
V kouscích. Jako skládačku.

Začalo to nenápadně. Chystal jsem se do školy, máma pomáhala Klárce se zapínáním. Ale táta balil nějaké košile a kalhoty do kufříku.

„Pracovní cesta?“ zeptal jsem se a on kývl.

„Kdy se vrátíš?“

„Nevím,“ řekl táta.

Nedíval se na nás, nedíval se na mámu, měl hlavu skloněnou ke kufru.

„Ozvu se. Dám vám vědět.“

Dal mi pusu na čelo, což mě dost udivilo, jindy se k sobě chováme jako chlapi, jen si potřeseme rukou nebo zamáváme. Kláru zvedl táta do náruče, taky jí dal pusu a zajel jí rukou do vlasů.

„Prosím tě, nech toho,“ ozvala se máma, „budu ji muset znova česat. Jdeme, nebo přijdem pozdě do školky.“

Otevřela dveře, vzala Kláru za ruku. Neřekla tátovi ahoj, nedala mu pusu. Ale to stejně nedělala už dlouho.

„Buď hodnej,“ řekl mi táta, když za mámou zapadly dveře. „Seš velkej kluk. Už se. A... dávej pozor na mámu, jo?“

„Jasně,“ řekl jsem. Víím, že jsem se v té chvíli cítil fakt velkej. Dvanáct let přece není tak málo!

„Tak ahoj,“ řekl táta. „Ahoj, Hynku.“

Dveře bouchly. Vzal jsem si batoh a láhev s pitím, co mi máma ráno připravila, a nezapomněl jsem zamknout. Školu mám hned za rohem, nemusím spěchat.

Před domem stálo naše auto. To mě překvapilo, že si ho táta nevzal. Ale možná ho veze šéf? Asi jo. Mámě by auto k ničemu nebylo, neřídí.

Ve škole se mi celkem vedlo, dostal jsem dvě jedničky a dvojku. Odpoledne jsem hrál na tabletu, pak jsem si pustil film o dinosaurech. Psaní úkolů si nechávám na večer, aby máma – až se vrátí z práce – viděla, že se učím.

Jenže máma za mnou ten den do pokoje nešla. Nezeptala se, co bylo ve škole. Nekoukla do elektronický žákovky. Šla rovnou do kuchyně, slyšel jsem, jak tam haraší, bylo mi jasné, že je vzteklá, bouchala nádobím. Křičela na Kláru, ať si ty ruce umeje pořádně. Klárka přišla za mnou do pokoje: „Ukaž mi Maxipsa Fíka...“

Pustil jsem jí film a dal jsem se do úkolů.

Pak máma vešla.

„Mám dvě jedničky a dvojku!“ hlásil jsem. Ale ona jako když neslyší.

„Co je to tu za nepořádek!“ začala křičet.

Nebylo to nic hrozného, Klárka hodila na zem svetr a na posteli měla poházené plyšáky. U mého stolu ležela na zemi koule z papíru, zmačkal jsem leták s nabídkou na výuku tenisu, který mi dali ve škole.

„Neumíte si uklidit? Všechno abych dělala sama! Sama...“

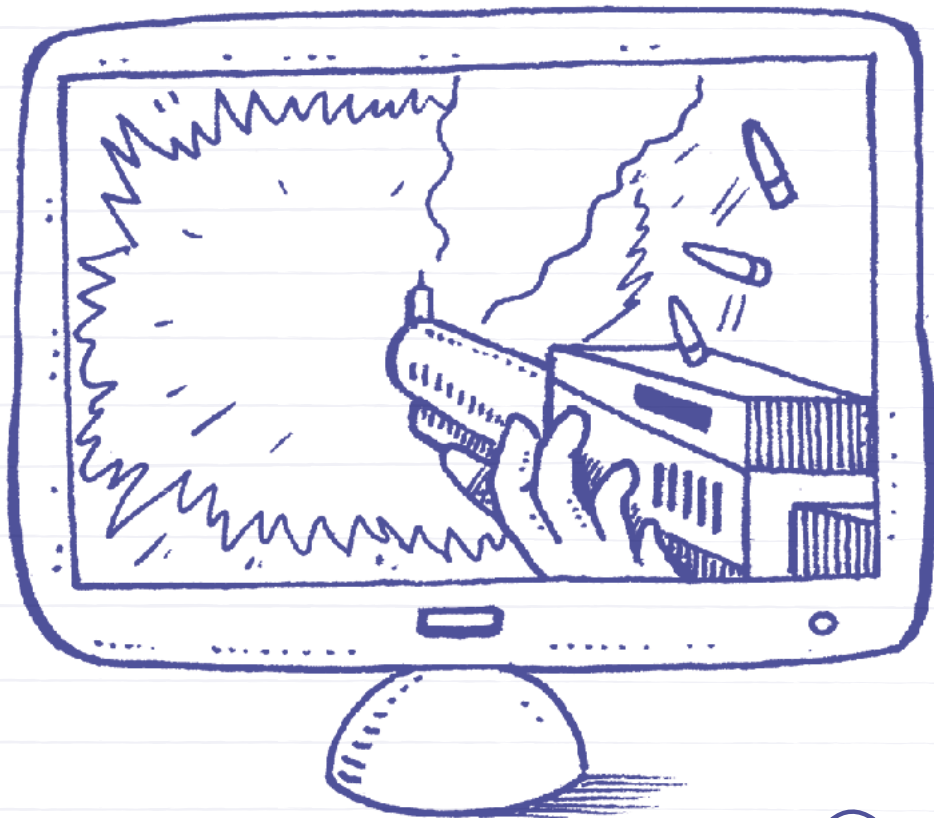
Máma si sedla na můj gauč a dala se do pláče. Kvůli takové hlouposti?!

„Mami, nebreč,“ řekl jsem jí. Bylo mi trapně. Lidi vypadaj divně, když pláčou. Já mámú nikdy takhle neviděl. Zkrabatila se jí brada, nos jí zrudnul. A po tvářích jí tekly černé slzy, to jak měla namalovaný řasy. Vytáhla kapesník, ale jen si to rozmazala po tvářích. Bylo to komický, fakt, a mně bylo do smíchu, jenže věděl jsem, že chechtat se nesmím.

„Mami, co se stalo?“ Položil jsem mámě ruku na rameno a ona mě k sobě přivinula. Z druhé strany se přitulila Klára.

„Nic. Nic. Jsem jen unavená. Mám starosti. Nevím, co... co budeme dělat. Děti moje!“

Otočila se ke mně a dala mi pusú. Nikdy by mě nenapadlo, že se to víckrát nestane.

KAPITOLA DVA

Pamatuju se, kdy to řekla poprvé.

Bylo po vysvědčení, máma mě pochválila, ale tak nějak vlažně. Mám tři dvojky, z matky, z hudebky a z tělocviku (bůhví proč). Obyčejně jsme dobré vysvědčení oslavili zároveň s mým a tátovým svátkem, oba jsme Hynkové, prvního února. Tentokrát to vyšlo na neděli, tím líp!

Těšil jsem se, že něco dostanu, nějaký malý překvapení, jako vždycky. Loni to bylo vejce, z kterého se ve vodě vyklubal dinosaurus. Když je svátek, máme i sváteční večeři. Byl jsem si jistej, že táta přijede.

Ale to se nestalo. Den před svátkem nás máma vzala k babičce, že u ní přespíme. Nejezdíme tam moc často, je to dálka, jiný město. Navíc babička pořád chodí do práce, do kanceláře, a nemá na nás moc času.

„Jdu do obchodu,“ řekla tehdy máma. „Přivezou mi zboží.“

Zdála se mi nějaká divná. Vypadala unaveně a měla červené oči. Jenže tak vypadá často. Říká, že má starosti – o obchod, jestli ho udrží, o peníze. Peníze jsou pro ni hodně důležitý. S tátou se kvůli nim často hádali, nakonec už nám to ani nepřišlo, když začali křičet, šli jsme s Klárou do našeho pokoje.

Začal jsem hrát nějakou hru, střílečku, a hned jsem byl jinde, utekl jsem od všeho. Klára si vždycky povídala s panenkou, říkala něco jako: „Nám to nevádí, vid’? Nám je to jedno, my nic neslyšíme...“

Tu sobotu jsme teda šli k babičce, dojeli jsme tramvají zrovna k večeři. Jídlo bylo dobrý, maso na kmíně a těstoviny, ale jinak nás to u babičky moc nebaví, co tam máme dělat? Nakonec vždycky koukáme na filmy a jdeme na procházku. To je ta největší otrava, babička se ptá na školu, a co je u nás novýho, co táta a máma...